

μης της ἀναλογισθεὶς τὰ δεινά των, εἶπεν ἄρκει! . . . » Ὁ πατήρ μου καὶ ὁ πάππος μου, ὅστις ζῆ ἀκόμη, ἐξαιτοῦνται δι' ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὸ δικαίωμα, ὑπερ' ἄλλως τοῖς ἀνήκει, νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Δαγγλάδ, καὶ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ μέλλον τῆς ἔγγονης της.

— Ἰδοὺ ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς λόγοι, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, ζωηρῶς συγκεκινημένος. Κύρια Δεσβίνε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, καὶ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι τὰ αἰσθήματα, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξεφράσατε ἐξ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας σας, μὲ πληροῦσι θαυμασμοῦ.

Ὁ νέος πλησιάζας τότε πρὸς τὴν Αἰμιλιανήν, — Εὐχρηστῆτε, τῆ εἶπε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιονά μου, ἵνα σᾶς ὀδηγήσω εἰς τῆς μάμμης σας.

— ὦ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥς αἱ παρειαὶ ἤρρυθρίασαν, δὲν παρετηρήσατε τὴν ἐνδυμασίαν μου . . . ὄχι, καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω μόνη.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιανός, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή μου μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐλπρὸς, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, λάβετε τὸν βραχιονά τοῦ κυρίου Δεσβίνου, νὰ στηριχθῆτε εἰς αὐτὸν ὡς εἰς βραχιονά φίλου.

— Ἀδελφοῦ μάλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐγχειρίζων τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν Αἰμιλιανήν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μειδιάματος· ἀλάβετε τὸν δακτύλιον, κυρία, καὶ μὴ εἴσθε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, διότι πολλὰ τῷ ὄφειλετε.

Ὁ Ἰουλιανός καὶ ἡ Αἰμιλιανὴ ταχέως μετέβησαν κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκκινάρδ, ὅπου ἡ κυρία Δεσβίνου, προηγουμένως φθάσασα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀσθενῆ περὶ τῶν λαβόντων χώραν τὴν πρῶταν, καὶ νὰ τῇ διηγηθῆ τί ὁ κύριος Δεσβίνος, ὁ πενθερός της, ὤφειλεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κυρίου Δαγγλάδ σύζυγου τῆς ἀσθενούς.

Ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μάμμης της ἡ Αἰμιλιανὴ μετέβη εἰς τὰς τῆς κυρίας Δεσβίνου, μεθ' ἧλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἐρρικέτης, ἥτις ἀσπασθεῖσα τὴν Αἰμιλιανήν εἰς τὰς δύο παρειαί, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ — ὁ πάππος μου, τῆ εἶπε, θέλει νὰ εἴσθε ἀδελφή μου, ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας· πόσον θὰ χαρῆ ὁ ἀγαπητός μου πάππος ὅταν σᾶς ἴδῃ!»

— ὦ! εἶμαι εὐτυχιστάτη, ἐφέλλισεν ἡ Αἰμιλιανὴ κλαίουσα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐλθὼν ὁ ἱατρός, ὃν ἐκάλεσεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γραῖα Δαγγλάδ ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ μετακομισθῆ, προσθεὶς ὅτι διὰ μεγάλων φροντίδων καὶ πολλῶν περιποιήσεων εἶχεν ἐλπίδας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ μηνός.

Οἱ καλοὶ οὗτοι λόγοι κῆξῆσαν ἔτι τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐτυχίαν πάντων. Πρὸ τῆς ἑσπέρας δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ δι' αὐτὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεσβίνου παρασκευασθὲν δωμάτιον, ὃ δὲ Ὀάλαμος τῆς Αἰμιλιανῆς παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς κείμενος συνεικονοῦναι πρὸς τὸν τῆς Ἐρρικέτης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Δαγγλάδ ἐξηγήρετο τῆς κλίνης, καὶ ταχέως ἀνέβρωσεν ἐντελῶς.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γέρον Δεσβίνος ἠρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ ἂν ἐσκέφθη νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δαγγλάδ χρέος του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένος· ἵνα ἡ κόρη Δαγγλάδ καταστῆ καθ' ὀλοκληρίαν θυγάτηρ μας, θὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἰουλιανόν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ ταχέως, ταχέως! ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐτετέλεσθησαν οἱ γάμοι τῆς κόρης Αἰμιλιανῆς Δαγγλάδ καὶ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Δεσβίνου.

## ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΕΜΟΣ;

Ἄνεμος εἶνε ἀήρ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὲ μεγαλιτέραν ἢ μικροτέραν σφοδρότητα· ἐν δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς μετατοπίσεως ταύτης εἶνε ὁ ἀνίσος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διασκορπισμός τῆς θερμότητος. Ὁ ἀήρ θερμανθεὶς ἐν χώρῳ τινὶ, αἶρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του, ἄλλος δ' ἀήρ καταβαίνει πρὸς ἀντικατάστασίν του. Καθ' ἡμέραν ἀκούομεν τοὺς θερμαινομένους ἐνώπιον ἐστίας νὰ παραποιῶνται ὅτι, ἐν ᾧ ἀπ' ἐμπρὸς καινοῦνται, ἀπ' ὀπίσω εἶνε παγωμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ αἰτία εἶνε ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἐκεῖ σχηματίζεται ρεύμα ἀέρος, καὶ ἐν ᾧ ὁ θερμὸς ἀήρ ἐξέρχεται διὰ τῆς καπνοδόχης, ὃ ἐν τῷ δωματίῳ ψυχρὸς ἀήρ ὀρμᾷ βιαίως πρὸς τὴν ἐστίαν.— Ἀνοίξατε τὴν θύραν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι δύο παρακειμένα δωμάτια, ὧν τὸ μὲν εἶνε ψυχρὸν, τὸ δὲ θερμὸν, καὶ κρατήσατε ἀνημμένον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ἡ φλῶξ τοῦ κηρίου θέλει στραφῆ ἀμέσως πρὸς τὸ ψυχρὸν δωμάτιον. Θέσατε τὸ κηρίον ἐκεῖ κατὰ γῆς, καὶ ἡ φλῶξ ἀμέσως θέλει στραφῆ πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον. Τάντιθετα ταῦτα ἀποτελέσματα προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς θύρας ἐνεργεῖ ρεύμα ἀέρος ἀντίστροφον, κάτω μὲν ψυχρὸν, ἄνω δὲ θερμὸν.

Ἀκριβῶς τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς γῆς θερμαινομένης καὶ τοῦ ἀέρος.

## ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ\*\*\*, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880.

Ἄν σου ἔγραψα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα,

διότι . . . — πρὸς τί νὰ ζητῶ ἄλλην δικαιολο-  
γίαν, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶνε ἡ καλλιτέρα πασῶν;  
— δὲν σοῦ ἔγραψα, διότι δὲν εἶχα τίποτε νὰ  
σοῦ γράψω. Ἐβάρυθην πλέον νὰ γράφω περὶ χο-  
ρῶν καὶ διασκεδάσεων, περισσύτερον ἴσως παρ'  
ὅ,τι ἔβαρύθην νὰ χορευῶ καὶ νὰ διασκεδάζω.  
Καὶ ὅμως χοροὶ καὶ διασκεδάσεις εἶνε τὸ μόνον  
πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις σήμερον  
νὰ καλῆσῃ ἐν Ἀθήναις, ἀφ' ὅτου μᾶς ἀπεχαι-  
ρέτισεν ὁ δριμύς χειμῶν, ὅστις ἐπάγωνε μὲν,  
εἶνε ἀληθές, τὰς ρίνας καὶ τοὺς δακτύλους μας,  
ἀλλὰ μᾶς παρέιχε τοῦλάχιστον ὕλην ὀμιλίας.  
Περὶ πολιτικῶν δὲν σοῦ ἔγραψα ποτέ, καὶ οὐδὲ  
σήμερον θὰ σοῦ γράψω, μολονότι τὰ πράγματα,  
ὡς λέγουσιν οἱ ἀρμόδιοι, εἶνε σπουδαῖα, διότι  
πράκειται, φαίνεται, καὶ ἄλλιν νὰ πέσῃ τὸ Ἰ-  
πουργεῖον. Περὶ τῶν ἀπόκρουσιν δὲν εἶνε καιρὸς ἀ-  
κόμη νὰ γείνη λόγος, διότι, μολονότι ἤρχισεν σή-  
μερον τὸ τριῶδιον καὶ ἀνυπόμονοί τινες μετρη-  
φισμένοι ἐνεφανίσθησαν ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν Στα-  
δίου, καὶ ἡ περιλάλητος καμῆλα ἐθεάθη προ-  
χθὲς ὀρχουμένη πρὸ τοῦ Σολωνείου ἐν μέσῳ πυ-  
κνοῦ ὀμίλου περιέργων, οὐχ ἤττον ὁ κόσμος ὁ  
πολύς ἐπιφυλάσσεται ἀκόμη, τὰ δὲ μικρὰ μα-  
γαζεῖα τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἐρμοῦ, ἅτινα ἐκ  
τοῦ προχείρου μετεβλήθησαν εἰς ἐμπορεῖα προ-  
σώπιδων καὶ μεταμφίσεων, μάλιστα ἀναπτύσσου-  
σιν ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων τῶν τὰ  
πολύχρωμα ἐκεῖνα καὶ πολύσχημα ῥάκη, ἅτινα,  
μ' ὅλα τῆς ὑπηρεσίας τῶν τὰ ἔτη καὶ τὰς πο-  
λυαριθμῶν αὐτῶν πληγῶν, δὲν ἀπεφάσισαν οἱ  
ἀπάνθρωποι ἐνοικιασταὶ τῶν νὰ κατατάξωσιν  
εἰς ἀπομαχίαν. Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι θὰ ἔχω-  
μεν ἐφέτος ζωνοστάτας Ἀπόκρουσιν, περιεργωτέ-  
ρας πολὺ τῶν παρελθόντων ἐτῶν, καὶ μετὰ τι-  
νων μάλιστα νεωτερισμῶν. Ἄν τοῦλάχιστον πι-  
στεύσω εἰς ἀκριτόμυθά τινα ἐκμυστηρεύματα  
φίλων μας, ὧν δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ γρά-  
ψω σήμερον τὰ ὀνόματα, ὀργανίζεται εἰδὸς τι  
corso διὰ τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Πατησίων, οὐ-  
τινος τὰ κυριώτερα πρόσωπα θὰ ἦνε ἡρωῖδες  
μᾶλλον ἢ ἥρωες. Λέγεται μάλιστα . . . ἀλλ' ἄρ-  
κετὰ καὶ ἴσως πλείονα τοῦ δέοντος ἐφλυάρησα.  
Ἄν καὶ ὅταν γείνη τὸ πρᾶγμα, θὰ σοῦ τὸ πε-  
ριγράψω ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, καὶ ἡ περιέργειά  
σου θὰ κερδήσῃ μᾶλλον ἢ τὰ ζημιωθῆ ἀναμένονσα.  
Ἡ ἐχθυσία αὐτῆς δὲ στενοχωρεῖ, ἔσο βεβαία,  
πολὺ περισσότερον ἢ μέ, διότι θὰ ἠδυνάμην ἄλ-  
λως νὰ γεμίσω σήμερον ἐξαίρετα τὴν ἐπιστολήν  
μοῦ, καὶ δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς τὴν φοβεράν αὐ-  
τὴν ἀμηχανίαν τοῦ νὰ μὴ ἔχω τί νὰ σοῦ γρά-  
ψω, καὶ ν' ἀναγκάζωμαι ἐπὶ τέλους, ἀποφεύγουσα  
τὰ περὶ χορῶν καὶ ἐσπερίδων καὶ διασκεδάσεων,  
νὰ σοῦ ὀμιλήσω σήμερον . . . περὶ τοῦ ὑποβρυ-  
χίου πλοίου, διὰ τοῦ ὁποίου πράκειται, καθ' ὅλα  
τὰ φαινόμενα, νὰ συγταρᾷ ἐντὸς ὀλίγου τὸν  
εὐρωπαϊκὸν κόσμον ἢ μικρὰ Ἑλλάς.

— «Ἰποβρυχίου πλοίου!» ἢ ἀνακράξῃς βέ-  
βαια, διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραμ-  
μῶν αὐτῶν. «Πῶς! ἔχετε ὑποβρυχίου πλοῖον  
εἰς τὴν Ἑλλάδα;» — «Ὅχι, κυρία μου, δὲν ἔχο-  
μεν ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν, ἐλπίζω, ἐντὸς ὀ-  
λίγου, καὶ τότε πλέον, ἐννοεῖς, gare aux cui-  
rassés! Μὴ γελαῖς! Τὸ μέγα πρόβλημα, οὐτινος  
ἢ λύσεις τοσαύτας μάτην ἀπησχόλησε τοὺς μεγα-  
λειτέρους ναυπηγούς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλ-  
λίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ θὰ μετέβαλλεν ἴ-  
σως, ἂν ἐπετυγχάνετο, τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης  
ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, τὸ πρόβλημα αὐτὸ πλησι-  
άζει, ὡς λέγουσιν, νὰ λύσῃ παρ' ἡμῖν, οὐχὶ ναυ-  
τικός τις, οὐχὶ ἐπιστήμων, μαθηματικός, μηχαν-  
ικός ἢ ἄλλος, ἀλλ' ἀνθρώπος τις κοινός, ἀπλοῦς,  
ἀπαίδευτος, περικλειῶν ὅμως, φαίνεται, εἰς τὰ  
προνομιῦχά του στήθη, τὸ θεῖον ἐκεῖνο πῦρ, ὅ-  
περ μετέβαλλεν ἄλλοτε τοὺς ἀλιεῖς εἰς ἀποστό-  
λους, καὶ τοσαύτας ἐνεργεῖ παραδόξους μετα-  
βολὰς καὶ σήμερον ἔτι ἐν Ἑλλάδι, χώρα κατ'  
ἐξοχὴν προνομιῦχῳ. — «Ἄλλὰ, θὰ μοῦ παρατη-  
ρήσῃς μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς δειλίας τοῦ χα-  
ρακτῆρός σου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἵνα ἐπιτύχῃ  
μηχανικὴ τις ἐφευρέσει δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ θεῖον  
πῦρ, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κάποια ἐπιστημονικὴ  
προπαιδεύσις, διότι ἄλλως, ἂν π. χ. δὲν γνω-  
ρίζῃ τις, ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα, δύ-  
ναται νὰ ὑποθέσῃ, παραπλανώμενος ὑπὸ τοῦ  
θεοῦ πυρός, ὅτι κάμνουν πέντε, καὶ τότε; —  
Αἱ! φιλάτη! πιθανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον, διότι  
ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου τὴν Εὐρώπην· εἰς τὴν Ἑλλάδα  
ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως διαφορετικόν· καὶ  
ὅτι εἶνε διαφορετικόν ἀπέδειξαν τὰ μέχρι τοῦδε  
γεγόμενα πειράματα, ἅτινα ἐπέτυχον πληρέ-  
στατα. Πρὶν δὲ μετὰ διακόψῃς καὶ ἄλλιν, ἀκου-  
σον. Ὁ μέλλων ἐφευρέτης τοῦ ὑποβρυχίου πλοῖ-  
ου, ἀφοῦ πολλάκις πρότερον, παρόντων εὐαρίθι-  
μων μόνον θεατῶν, κατεβύθισε τὸ ὑποβρυχίον  
σκῆφος του ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Φαλήρου, καὶ δια-  
μείνας ἱκανὴν ὥραν ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἀνέδου πάλ-  
ιν σώως καὶ ὑγιής, προσεκάλεσε πρό τινων ἡμε-  
ρῶν διὰ δημοσίας ἀγγελίας κόσμον πολλὸν εἰς τὸ  
Φάληρον, καὶ ἐνώπιον πυκνοῦ ὀμίλου περιέργων  
καὶ δυσπίστων κατεβυθίσθη, αὐτὸς καὶ τὰ τέ-  
κνα του, ἐντὸς τοῦ ὑποβρυχίου σκῆφους του, διέτ-  
μινε πέντε περίπου ὄρας ὑπὸ τὰ ὕδατα, καὶ ἀ-  
νέδου μετὰ ταῦτα ὑγιέστατος, ἐν μέσῳ τῶν πατα-  
γωδῶν εὐφημιῶν τῶν παρισταμένων. Συγκεκρι-  
νημένος τότε, ἀνέβη εἰς ἐν τραπέζιον, ἐκ τῶν  
παρακειμένων τοῦ καφενεῖου, καὶ ἀπέτεινε θερ-  
μοτάτην καὶ πλήρη πεποιθήσεως προσφώνησιν  
εἰς τοὺς θεατὰς του, ἥτις κατέληξε διὰ τῆς δη-  
λώσεως, ὅτι πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἐφευρέσεώς  
του τῷ ἐχρειάζοντο τρεῖς χιλιάδες φράγκων,  
ἅτινα ἤλπιζεν, εἶπεν, ὅτι προθύμως ἤθελον συ-  
νεισφέρει οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας  
του. Ἡ προσφώνησις αὕτη ἐκορύφωσε τὸν ἐν-

θουσιασμόν τοῦ κοινοῦ· εἰς τῶν παρισταμένων ἀντεφώνησε τὸν ἐφευρέτην, πολλαὶ κυραὶ ἠσθάνθησαν ὑγραينوμένους τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς σπογγίζωσι διὰ τῶν ὀνομάκτρων των, ἐπιτροπὴ δὲ πάραυτα συνεκροτήθη, ὅπως μερμυνήσῃ περὶ συλλογῆς τῶν τρισχιλίων φράγγων. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε προθύμως τὸ ἔργον, ὠργάνισε λαχεῖον, καὶ εἶνε πάσης ἀμφιβολίας ἐκτός, ὅτι τὸ χρῆμα θέλει ταχέως συμποσωθῆ, καὶ ὅτι ἡ σπουδαία ἐφεύρεσις θὰ τιμηθῇ τὸν τόπον. Τί λέγεις τώρα, παρακαλῶ; Μὴ μὲ διακόψῃς καὶ πάλιν, παραπρῶσα μικρολόγως, ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν θάλασσαν βύθις οἰουδήποτε σκάφος δὲν καθιστᾷ ἤδη αὐτὸ καὶ ὑποβρύχιον πλοῖον, ὅτι τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ κινήται τὸ ὑποβρύχιον σκάφος ὅπου θέλει ὁ ἐντὸς αὐτοῦ κυβερνήτης, νὰ διαμῆνῃ εἰς ὠρισμένον βάθος, νὰ δύναται νὰ ἐνεργῇ πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρολογήματα, ὅποια ἤκουσα νὰ παρατηρῶσι τινὲς φύσει φιλοκατήγοροι. Αὐτὰ τὰ λέγουσι ὅσοι δὲν ἔχουσι πατριωτισμόν, ὅσοι δὲν αἰσθάνονται ἀναπτερούμενον τὸν νοῦν των καὶ θερμαινομένην τὴν καρδίαν των πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος των, ὅσοι τέλος πάντων νομιζοῦσιν, ὅτι ἐπιδεικνύουσι σοφίαν, ἀμφιβάλλοντες περὶ πάντων καὶ πρὸς πάντα δυσπιστοῦντες. Σὺ ὅμως εἶσαι ἀγῆ πατριώτης, καὶ τοιοῦτοι λόγοι δὲν ἀρμόζουσιν εἰς τὰ χεῖλη σου. Ἐῤῥου μόνον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου, καὶ πιστεῦε, διότι ἤξῆυρες ὅτι ἡ πίστις μεταθέτει ὄρη, καὶ πληροῖ κοιλιάς, καὶ . . . κατασκευάζει καὶ ὑποβρύχια πλοῖα.— διατὶ ὄχι;

Ἄπόψε δίδεται μουσικὴ συμφωνία εἰς τὸ Ὠρδεῖον, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρότινος χρόνου ἐγκατεστημένου Ἰταλοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ Lacalamita. Τὸ πρόγραμμά του εἶν' ἄρκετὰ ἐκλεκτικόν. Ἐπεθύμουν ἰδίως ν' ἀκούσω τὴν περιλαμβανομένην ἐν αὐτῷ ὥρατιαν τετραφωνίαν τοῦ Mozart, καὶ περιπαθῆς τι Andante appassionato, ἔργον διακεκριμένου Ἑλλήνου μουσουργοῦ καὶ μελοποιῦ, τοῦ κ. Αὐγερινοῦ, ὃν εἶχες, ὑποθέτω, τὴν εὐτυχίαν ν' ἀκούσης σὺ ἄλλοτε ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐγραψα ἐπεθύμουν, διότι δυστυχῶς δὲν θὰ ὑπάγω· ὄχι διότι μ' ἐπηρεάζει τὸ ἄδικον λογοπαίγνιον, ὅπερ διὰ τῆς παρατονίσεως τοῦ ὀνόματος ἐδημιούργησεν ἄλλοτε εὐφυλόγος τις Ἀθηναῖος εἰς βάρους τοῦ κ. Lacalamita, ἀλλὰ διότι . . . πρέπει νὰ χορεύσω καὶ ἀπόψε!

Madame... ah! Madame... plaignez mon tourment!

ΣΟΦΙΑ.

### ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΑΡΒΑΧ

Τὸ ὄνομα Φάρβαχ, ὅπερ καθίσταται ἐσημέραι πανταχοῦ δημοτικώτερον, φέρουσι πολλοὶ Γερμανοὶ μελοποιοί. Ἐν Αὐστρίᾳ ὑπάρχει δυναστεία οὕτως εἰπεῖν Φάρβαχ, ὡς ὑπάρχει δυναστεία Στράους.

Ὁ πατὴρ Φάρβαχ ἔχει, ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,

ἐπίζηλον τὸ μουσικὸν τάλαντον, ἀπολαύει δὲ μεγάλης ἐν τῇ πατρίδι του φήμης. Εἶνε σήμερον ἑβδομήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, διευθύνει δὲ πάντοτε τὴν ὀρχήστραν αὐτοῦ μετὰ πάσης νεανικῆς ζωπρότητος. Ὁ υἱὸς του φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ τὸν ὑπερβῇ, ὡς ἰσχυρίζονται πολλοὶ ὅτι ὁ Ἰωάννης Στράους ὑπερέβη τὸν πατέρα του.

Ἄν ὁ Ἰωάννης Στράους εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ στροβίλου (valse), ὁ Φίλιππος Φάρβαχ εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ ἡγεμὼν τῆς πόλκας. Οἱ τοιοῦτοι χοροὶ του εἰσὶ πλήρεις ἐμπνεύσεως καὶ πρωτοτυπίας, πάντες δὲ θὰ γνωρίζωσι τὴν διάσημον πόλκαν του «*Tout à la joie*».

Ὁ Φίλιππος Φάρβαχ ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῷ 1843, ἤρχισε δ' ἐκ παιδικῆς ἡλικίας σπουδάζων τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸ βιολίον καὶ τὸν αὐλόν. Ἐκμαθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Ἀρμονικὴν, καὶ συντελέσας ὑπὸ τὸν πατέρα του τὰς μουσικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, κατετάχθη εἰς τὴν πατρικὴν ὀρχήστραν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς πρῶτος βιολιστής, εἶτα δὲ ὡς πρῶτος αὐλητής. Δεκαεπταετῆς μόλις συνέθηκε τὰς πρώτας αὐτοῦ χορευτικὰς μελοποιίας, αἵτινες κατέδειξαν εὐθύς πάσαν τὴν χάριν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ μουσικοῦ του πνεύματος. Μετασχὼν ἐπὶ τινὰ χρόνον τῆς διευθύνσεως τῆς πατρικῆς ὀρχήστρας, ἐγένετο κατόπιν διευθυντὴς ἰδίου μουσικοῦ θιάσου, καὶ κατὰ τὸ 1870 διορίσθη ἀρχιμουσικὸς τοῦ 23ου πεζικοῦ συντάγματος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη, ἕνεκα ἔρωτικῶν τινῶν σκανδάλων, νὰ καταλίπῃ τὴν Βιένναν, καὶ μετατεθεὶς μετέβη εἰς Πέστην, ὅπου καὶ ἐνυμφεύθη.

Ἐν Παρισίους ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστὸς κατὰ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ 1878, ὅτε, διευθύνων τὴν ἐν τῷ κήρῳ τοῦ Κεραμικοῦ μουσουργοῦσαν διάσημον ὀρχήστραν τῶν Ἀθιγγάνων, κατέστησε δημοτικὰς καὶ ἤκουσε παταγωδῶς ἐπυφνηομένας τὰς μουσικὰς του συνθέσεις. Ἐρέτος δὲ ἐκλήθη καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, ἵνα διευθύνῃ τοὺς χοροὺς τοῦ Μελοδράματος.

Αἱ χορευτικαὶ μελοποιαὶ τοῦ Φάρβαχ ὑπερβαίνουσι μέχρι σήμερον τὰς διακοσίας, δύο δὲ συλλογαὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐξ αὐτῶν ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε ἐν Παρισίους, ὑπὸ τοὺς τίτλους: «*Εσπερίδες ἐν Πέστῃ*» καὶ «*Παρισίαι Ἐσπερίδες*». Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης συλλογῆς ἀπεσπάσκειν, χάριν τῶν φιλοχόρων ἡμῶν ἀναγνωστῶν, καὶ δημοσιεύομεν σήμερον διὰ τῆς Ἐστίας τὸ τελευταῖον μέρος τῆς πόλκας «*La Métromanie*». Ἡ πόλκα αὕτη, ὡς καὶ ἡ προρηθεῖσα «*Tout à la joie*», εἰσὶ γεγραμμένα μετὰ φωνητικῆς συνοδίαις.

Οἱ μουσικοὶ χαρακτῆρες, δι' ὧν συνετέθη ἐν τῇ Ἐστίᾳ ἡ *Métromanie* ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ πλουσιωτάτου τυπογραφείου τοῦ κ. Χ. Ν. Φιλαδελφῆως, πρὸς ὃν καὶ ἀνομολογοῦμεν χάριτας ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ τῆς παραχωρήσεως.